

Jamsai

奸

นิยาย
เรื่องนี้
เข้าไม่ได้
เขียน!

臣

5

之
妹

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ฉางโกวหลัวเยวี่ 长沟落月 เจียน
ลู่ผิงฮวา แปล

มากม่อเรอ

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

"หวานวน ในเมื่อความทุกข์ทรมานทั้งชีวิตของข้าเป็นเจ้าที่จัดวางให้เองกับมือ เช่นนั้น เจ้าก็ต้องเป็นผู้ชดใช้ ข้าเองก็ไม่ต้องการสิ่งอื่น ขอเพียงเจ้าอยู่เคียงข้างข้าไปตลอดชีวิต อยู่เคียงข้างข้าไปทุกๆ วัน ร่วมนอนเคียงหมอน ร่วมโลงเคียงคู่ เจ้ายินยอมหรือไม่"

ทั้งยังก้มหน้าลงจุมพิตหน้าผากนาง เอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ "หวานวน ขอเพียงเจ้ากลับมา แค่เจ้ากลับมา ไม่ว่าเรื่องใดข้าล้วนไม่ถือสาหาความอีก ดีหรือไม่ หวานวน ขอร้องเจ้า รีบกลับมาเถอะ"

ระหว่างที่พูดเขาก็หลับตา ทว่ากลับมีหยาดน้ำตาหยดหนึ่งค่อยๆ ร่วงหล่นจากปลายหางตาลงมา

เจ้าจากไปแล้ว บนโลกใบนี้สำหรับข้าก็ไม่มีสิ่งใดอีก มีเพียงความมืดมิดเท่านั้น ดังนั้น ขอร้องเจ้าเถอะ รีบกลับมา อย่าได้ทิ้งข้าให้อยู่เพียงลำพังในความมืดอันอว่างหนาวเหน็บนี้เลย

มากกว่ารัก นิยายเรื่องนี้เข้าไม่ได้เขียน! 5

ฉางโกวหลัวเยวี่เยียน ลู่ผิงอวอ แปล

奸臣之妹 Jian Chen Zhi Mei

Published originally under the title of 奸臣之妹

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co.Ltd)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2444-7

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พบบน

กระดานออนไลน์

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

และแล้ว 'นิยายเรื่องนี้ข้าไม่ได้เขียน' ก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ สำหรับในตอนท้ายของเล่มที่แล้วที่น่าจะใกล้เคียง 'กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นคืนสนอง' นั้น มาเล่มนี้ก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เมื่อหลี่เหว่ยหยวนลงมือแล้วย่อมไร้ความปราณี ใครเคยเล่นงานทั้งเขาและหลี่หลิงหว่านไม่มีวันจบตีแน่

แต่สำหรับความลุ่มหลงและอยากครอบครองที่หลี่เหว่ยหยวนมีต่อหลี่หลิงหว่านนั้น มากเกินไปหรือไม่ เมื่อเขาก็กังขังอิสระของนาง ให้มองเขา และพูดคุยกับเขาได้เพียงคนเดียว เป็นความรักที่พร้อมจะผูกมัดโดยไม่สนความตาย หากนางตายเขาพร้อมตาย หากนางกลับไปสู่โลกของนาง เขาก็จะหาทางทำให้นางกลับมาให้ได้

และเมื่อหลี่หลิงหว่านมีโอกาสเพียงครั้งเดียวที่จะได้กลับสู่โลกที่ตนเองจากมา ท่านนักอ่านมาร่วมติดตามกันค่ะว่าที่สุดแล้วเรื่องทั้งหมดนี้จะเป็นเพียงฝันตื่นหนึ่งของหลิงหว่าน หรือใครบางคนในนิยายจะมีอำนาจพอที่จะดึงหญิงคนรักกลับไปได้ หากอยากรู้จุดจบของเรื่องราวทั้งหมด เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินหว่าน นักเขียนนิยายออนไลน์เว็บจิ้นเจียง ก่อนจะข้ามมิติเข้ามาในบทของ 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิง
- * หลี่หลิงหว่าน คุณหนูสี่สกุลหลี่ แต่เดิมเป็นคนหยิ่งยโสโอหัง พอหลินหว่านเข้าร่างนิสัยก็เปลี่ยนไปเป็นรู้ความ มีเหตุมีผล ยิ่งโตยิ่งสะสวยดงาม
- * หลี่เหว่ยหยวน หลานชายคนโตสกุลหลี่ เป็นคนเก็บตัว ไม่สูงสิง ชอบอ่านตำรา สอบขุนนางได้เป็นที่หนึ่งเสมอ หลี่หลิงหว่านคือคนที่มีค่าที่สุดในชีวิต
- * จุนอวี๋ฉี ซื่อจื่อของหย่งฮวนโหว เป็นคนอบอุ่นอ่อนโยน มีรอยยิ้มดูจุกๆไปไม่ผลิ ฉลาดเฉลียว
- * จินเหยียน บ่าวคนสนิทของหลี่เหว่ยหยวน เป็นสามีของเสี่ยวซาน
- * ฉางซิง บ่าวคนสนิทของจุนอวี๋ฉี
- * เสี่ยวซาน บ่าวคนสนิทของหลี่หลิงหว่าน
- * เชี่ยววัน องค์ชายสาม พระเอกตัวจริงในเรื่องน้องสาวขุนนางทรรหา

* จ้าวชูหนิง

บุตรสาวของรองเสนาบดีกรมพิธีการ ชอบหล่อกว้างขวาง
ตั้งแต่แรกพบ

* จ้าวฉีฉวี

ญาติผู้น้องของจุนอวีฉี หน้าตาเหมือนกับหลินหว่าน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

75

ช่วงตงจื่อผ่านไป แล้ว ทว่าอากาศกลับยิ่งหนาวเหน็บมากขึ้น
 ยามตื่นขึ้นมาตอนเช้าท้องฟ้าก็อึมครึมมาโดยตลอด ลมหนาวพัดมา
 เป็นระลอก จวบจนช่วงพลบค่ำ ในที่สุดก็มีหิมะตกหนักลงมา
 หลีเหวยหวนลงรถม้าที่หน้าจวน ในอ้อมกอดประคองเกลาดคัวน้ำตาล
 ที่เขาเพิ่งซื้อมา ขณะที่กำลังจะเข้าไปในจวนพลันได้ยินเสียงคนเรียกเขา
 ดังมาจากด้านหลัง

"ได้เท่าหรีวก่อน" น้ำเสียงอบอุ่น ฟังดูไม่รีบไม่ร้อน
 เมื่อหลีเหวยหวนได้ยินน้ำเสียงนี้ คิ้วก็ขมวดเข้าหากัน
 อย่างไม่สบอารมณ์ ในแวตามีประกายเย็นชาขวบผ่าน ทว่าเขายังคง
 หันกายกลับไป

ท่ามกลางหิมะโปรยปราย ชุนอวีชีสวมเสื้อคลุมขนเตี๋ยวก้าวลง
 จากรถม้า นางชิงถือนมกระดาดเคลือบน้ำมันติดตามอยู่ข้างหลังเขา

ช่วยปกป้องเกล็ดหิมะเหนือศีรษะแทนเขา

หิมะนี้ตกลงมาสักพักหนึ่งแล้ว บนพื้นจึงมีชั้นหิมะบางๆ ทับถมรวมกับที่อากาศหนาว สายลมแรง ตอนนี้น้ำแข็งบนพื้นจึงมีมากกว่าหิมะตลอดเส้นทางที่ฉุนอวีฉีเดินมานี้ก็ได้ยินเสียงดังเปรี้ยะเบาๆ ไม่หยุด... เป็นเสียงน้ำแข็งไต่ฝ่าเท้าที่เขาเหยียบแตกออก

หล่เหวยหยวนยืนอยู่ใต้หลังคาซึ่งมีน้ำจากหิมะที่ละลายหยดลงมา ไบหน้าเรียบเฉยมองดูฉุนอวีฉีเดินเข้ามาใกล้ จวบจนอีกฝ่ายเดินมาถึงใต้หลังคาที่มีน้ำหยดแล้วจึงหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเขา

ฉางชิงเก็บร่มกระดาษเคลือบน้ำมันลง ก่อนจะสะบัดเกล็ดหิมะบนตัวร่มออกอย่างรวดเร็ว มือกุมร่มและก้มหน้า ยืนอยู่ข้างหลังฉุนอวีฉีอย่างนอบน้อม

ท้องฟ้ายิ่งอึมครึมลงกว่าเดิมแล้ว หิมะก็ตกลงมาหนักขึ้น สายลมกลางคืนพัดผ่านโคมไฟสองดวงที่แขวนอยู่ใต้ชายคาส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด

"ได้ทำหิมะจะไม่เชิญข้าเข้าไปนั่งหน่อยหรือ" ฉุนอวีฉีสอดสองมือไว้ในแขนเสื้อ คิ้วยาวเล็กขี้น้อยๆ บนไบหน้าประดับรอยยิ้มบาง

สองเดือนมานี้เขามาเยือนจวนสกุลหล่มากกว่าหนึ่งครั้งด้วยอยากพบหล่หลิงหว่าน ทว่ากลับถูกหล่เหวยหยวนสรรหาเหตุผลต่างๆ มาปฏิเสธไปเสียทุกครั้ง วันนี้หิมะตกหนัก หลังเลิกงานเขาก็มองเห็นเกล็ดหิมะโปรยปรายเต็มท้องฟ้า ในใจพลันรู้สึกอยากพบหล่หลิงหว่านยิ่ง ดังนั้นจึงขึ้นรถม้ามาทันที แต่คิดไม่ถึงว่าตอนที่กำลังลงจากรถม้าแล้วจะได้เห็นหล่เหวยหยวนกำลังเข้าประตูพอดี

เห็นได้ชัดว่าหลี่เหว่ยหยวนไม่มีเจตนาจะเชิญฉุนอวี๋เข้าไปนั่งสักนิด
 สีน้าเขาเรียบเฉย สายตาที่มองฉุนอวี๋ก็สงบนิ่ง "ระยะนี้ภายในจวน
 เกิดเรื่องขึ้นมากมาย ไม่สะดวกต้อนรับแขก ได้ทำฉุนอวี๋มีเรื่องอะไร
 สามารถพูดมาตรงๆ ได้เลย"

ข้าจะมีเรื่องอะไรได้อีก หรือยังต้องมาพูดคุยเปิดอกกับเจ้าหรือไร
 ข้าก็แค่อยากพบหว่านวานเท่านั้น

แต่หลี่เหว่ยหยวนจะยอมให้ฉุนอวี๋พบหลี่หลิงหว่านได้อย่างไร
 เขาไม่มีวันยอมให้ฉุนอวี๋ได้พบนางอีกเป็นอันขาด

กับการถูกปฏิเสธอย่างละมุนละม่อมนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าฉุนอวี๋จึง
 หุบลงไปเล็กน้อย ก่อนเอ่ยออกมาตรงๆ เสียเลย "ข้าอยากพบหว่านวาน"

หลี่เหว่ยหยวนแค้นเสียดูแคลน "เมื่อไม่กี่วันก่อนน้องสาวข้า
 ไม่สบาย ไม่เหมาะจะพบคนนอก"

"ข้าไม่ใช่คนนอกที่ไหน หากแต่เป็นสามีของนาง" ยามนี้รอยยิ้ม
 บนใบหน้าฉุนอวี๋ก็เลือนหายไปหมดแล้ว กลีบกลายเป็นเคร่งขรึมแทน

หลี่เหว่ยหยวนยอมไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย มุมปากยังคงหยักยก
 เอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ "ตราบดีที่พวกท่านยังไม่ได้แต่งงานกันหนึ่งวัน
 เช่นนั้นท่านก็ยังไม่นับเป็นสามีของนางหนึ่งวัน ท่านก็นับเป็นเพียงคนนอก
 อีกหนึ่งวัน"

ฉุนอวี๋มองเห็นรอยยิ้มเย้ยหยันในดวงตาของหลี่เหว่ยหยวน
 สองมือที่สอดอยู่ในแขนเสื้อก็กำเป็นหมัดแน่นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

"ข้าต้องการพบสุหยินผู้เฒ่า"

ยามเจอหลี่เหว่ยหยวน อีกฝ่ายมักจะหาเหตุผลต่างๆ มาห้ามไม่ให้เขา

ได้พบกับหลี่หลิงหว่าน แต่ขอให้เขาได้พบกับฮูหยินผู้เฒ่าก่อนเถอะนางจะต้องไม่ห้ามเขาพบกับหลี่หลิงหว่านแน่นอน นอกจากนี้ไม่ว่าอย่างไรมหาฮูหยินผู้เฒ่าก็เป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในตระกูลหลี่ คำพูดที่นางพูด แม้แต่หลี่เหว่ยหยวนเองก็ไม่กล้าไม่ฟัง

หลี่เหว่ยหยวนได้ยินแล้วก็เพียงเหลือบสายตามองฮูฉีฉีแวบหนึ่ง จากนั้นจึงหัวเราะออกมาเบาๆ "อะไรกัน ใต้เท้าฮูฉีฉีไม่รู้หรือหรือว่าขณะนี้ภายในจวนเกิดเรื่องราวขึ้นมากมาย ท่านย่าได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจมากเกินไป ตอนนี้ได้เสียชีวิตไปแล้ว เอาแต่พูดจาไร้สาระทั้งวัน ทั้งยังจดจำผู้ใดไม่ได้แล้วทั้งสิ้น ท่านหมอยังกำชับอีกว่าท่านย่าต้องพักผ่อนอย่างสงบ ไม่อาจพบคนนอกคนไหนได้อีก ข้ายังจะกล้าให้ท่านไปพบนางได้อย่างไร"

ฮูฉีฉีโกรธอย่างมาก ต่อให้ปกติแล้วเขาจะไม่แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้า ทว่ายามนี้แม้แต่ใบหน้าก็ยังเปลี่ยนสี แววตาดูเย่นชามากขึ้น

เช้าวันนี้ทางคุกของกรมอาญาได้ส่งข่าวออกมาว่าเมื่อคืนหลี่ชีวป้อได้ฆ่าตัวตายในคุกแล้ว ฮูฉีฉีรู้สึกว่เรื่องนี้ต้องมีเงื่อนงำ ดังนั้นจึงไปตรวจสอบ แต่พอจนเขามาถึงคุกของกรมอาญาก็กลับได้รับแจ้งว่าศพของหลี่ชีวป้อถูกนำไปโยนทิ้งที่สุสานรวมแล้ว

เมื่อเขาถามต่ออย่างละเอียด คนผู้นั้นก็บอกเพียงว่าสกุลหลี่รังเกียจที่หลี่ชีวป้อกระทำความผิดอย่างการติดสินบนซื้อตำแหน่งทำลายชื่อเสียงสกุลหลี่ของพวกเขา จึงไม่ยินยอมรับศพกลับไปฝังในสุสานบรรพชน เพียงแค่ทำเหมือนไม่เคยมีบุตรชายผู้นี้มาก่อน และศพที่ตายภายในคุกหากไม่มีผู้ใดมารับไป ยามปกติก็จะนำไปโยนทิ้งยัง

สุสานรวม

สุสานรวมมีพวงหมาป่าอยู่ ศพที่ถูกโยนทิ้งที่นั่น คาดว่าผ่านไปไม่นานก็คงถูกกัดกินจนสิ้น ต่อให้ตอนนี้คุณอวี้อธิบายไปยังสุสานรวม ก็คงไม่พบเบาะแสใดๆ แล้ว

เรื่องนี้กระทำอย่างละเอียดรอบคอบ ทำให้คุณอวี้อธิบายหาร่องรอยไม่ได้ แม้แต่นิดเดียว และยามที่ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่จนสกุลหลี่ในตอนนั้น คำพูดเพียงไม่กี่ประโยคของหลี่เหว่ยหยวนก็ทำให้เขาโล่งใจได้อีกครั้ง

ริมฝีปากคุณอวี้อิ่มแน่นเป็นเส้นตรง สิ้นหายใจอย่างถึงที่สุด "หว่านวานจะพบข้าหรือไม่ เรื่องนี้ควรจะเป็นเรื่องที่นางตัดสินใจเอง ได้ทำหลี่ไม่นำเรื่องที่ตอนนี้ข้ายืนรอพบนางอยู่ที่นี้เข้าไปบอกกล่าวกับนาง เกรงว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมยิ่ง"

หลี่เหว่ยหยวนไม่ได้รับผลกระทบจากแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน จากร่างของคุณอวี้อีเดียวแม้น้อย บนใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มแผ่วแวบเย้ายวนเสียดสีที่ราวกับवादประดับลงไป "พี่ชายจุบิดา เรื่องของนางข้าในฐานะพี่ชายยอมตัดสินใจแทนให้ได้" จากนั้นเขายังยิ้มเอ่ย "วันนี้หว่านวานไม่มีทางพบท่าน ได้ทำคุณอวี้อธิบายกลับไปก่อนเถอะ"

แต่คุณอวี้อยู่ตรงนั้นโดยไม่ขยับ สายตาที่มองหลี่เหว่ยหยวน ยิ่งเย็นชาลง อีกทั้งมองจากท่าทางของคุณอวี้อีแล้วราวกับชั่วขณะต่อมา จะเผยโทสะ เจือมือขึ้นทำร้ายอย่างไรอย่างนั้น

หลี่เหว่ยหยวนเองก็ไม่เกรงกลัว เพียงเอ่ยถามอย่างไม่ใส่ใจ "อะไรกัน ได้ทำคุณอวี้อย่างยากบุกกรุกเข้ามาในจนสกุลหลี่ของข้าให้ได้อย่างนั้นหรือ แม้สกุลหลี่ของข้าจะไม่เรื่องอำนาจเช่นสกุลหย่งฮวนโหวงของท่าน แต่ก็เป็น

ครอบครัวชาวบ้านครอบครัวหนึ่ง เรื่องการบุกรุกเข้ามาในบ้านเรือนราษฎร เช่นนี้ หากรู้ไปถึงพระกรรณฝ่าบาทเข้า เกรงว่าได้ทำคุณอวี่ก็ไม้อาจหาเหตุผลมารองรับได้เช่นกันกระมัง"

สองมือที่อยู่ในแขนเสื้อของคุณอวี่ฉีดยิ่งกำเป็นมัดแน่นขึ้น ข้อนิ้วซีดขาว สีหน้ายิ่งเย็นเยียบ

ยามนี้ผู้คนในจวนสกุลหลี่ที่จากไปก็จากไป ที่ตายก็ตาย ที่เสียสติก็น่าเสียสดีไปหมดแล้ว เกรงว่าตอนนี้ในจวนสกุลหลี่ หลี่เหว่ยหยวนคงเป็นผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ เรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงความบังเอิญกระนั้นหรือ คุณอวี่ก็ไม่เชื่อ ทว่ายามนี้เขายังไม่มีหนทางทำอะไรหลี่เหว่ยหยวนได้

ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเรื่องภายในสกุลหลี่ ต่อให้เขากับหลี่หลิงหว่านมีสัญญาหมั้นหมายกันแล้ว แต่ก็ยังไม่อาจสอดมือเข้าไปยุ่งเรื่องของสกุลหลี่ได้อยู่ดี

เห็นทีเรื่องนี้จะกระทำอย่างโจ่งแจ้งไม่ได้ ทำได้เพียงหาทางกระทำลับหลังแล้ว

คิดมาถึงตรงนี้โทะสะภายในดวงตาของคุณอวี่ก็ค่อยๆ สงบลง

"ดูเลหว่านวานให้ดี" คุณอวี่ฉีเอ่ยประโยคนี้จบก็หมุนตัวกลับไปท่ามกลางหิมะโปรยปราย ฉางชิงที่อยู่ข้างหลังรีบติดตามไปทางร่มกระดาศเคลือบน้ำมันบังศีรษะให้เขา

หลี่เหว่ยหยวนมองแผ่นหลังของคุณอวี่ รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ เลือนหายไป

สองมือที่ปล่อยอยู่ข้างลำตัวของเขากำแน่น แวตากลุ่มเล็ก เย็นซาราวกับน้ำแข็ง

คุณอวีดีเคยจุมพิตมือของหลี่หลิงหว่าน อีกทั้งตามที่ได้ยอชิงบอก ยามนั้นแม้ใบหน้าหลี่หลิงหว่านจะแดงก่ำ แต่นางกลับไม่ได้พยายามจะ ดิ้นรนขัดขืน

จริงๆ แล้วในใจหลี่หลิงหว่านเองก็ชื่นชอบอวีดีใช่หรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นนางรู้สึกอย่างไรกับเขากันแน่ เพียงแค่รู้สึกว่าเขาน่าสงสาร ในใจเกิดความเวทนา คื่นที่เขากลับจากเจียงซูมาเมืองหลวงนางจึง ได้รับปากเขาอย่างนั้นหรือ หรือเป็นเพราะว่าถูกบีบบังคับ คื่นนั้นนางถึง ได้รับปากว่าจะแต่งงานกับเขา

แต่ไม่ว่านางจะมีเหตุผลอะไร และไม่ว่านางจะรับปากแล้ว หรือยังไม่รับปาก ชาตินี้เขาก็จะรังห้ำหลี่หลิงหว่านเอาไว้ข้างกาย อีกทั้ง เขาจะไม่มีวันยอมให้นางได้พบกับคุณอวีดีอีก เขาอยากให้วันหน้านางสามารถพบเขาได้เพียงคนเดียว ในหัวใจและสายตาก็สามารถ มีได้เพียงเขาผู้เดียว ไม่อาจมีคนอื่นได้อีก โดยเฉพาะเงาร่างของคุณอวีดี ยังไม่อาจมีแม้แต่บ่อย

หลี่เหว่ยหยวนพยายามระงับกลิ่นอายอำมหิตในใจอย่างสุดกำลัง เขาหลับตา รอจนลิ้มตาขึ้นอีกครั้ง ดวงตาเขาก็ใสกระจ่างไปถึงก้นบึ้ง จากนั้นเขาก็หมุนตัวเดินเข้าไปในจวน แล้วมุ่งตรงไปยังเรือนนี้เธอ

รอจนเข้ามาในห้อง หลี่เหว่ยหยวนก็เห็นหลี่หลิงหว่านกำลังนั่งก้มหน้า อยู่ข้างกระถางไฟ ในมือถือสิ่งใดอันหนึ่ง ไม่รู้ว่ากำลังปักอะไรอยู่

พอได้ยินเสียงฝีเท้าหลี่หลิงหว่านก็เงยหน้าขึ้นมอง เมื่อเห็นว่าเป็นหลี่เหว่ยหยวนนางก็ไม่เอ่ยวาจา เพียงก้มหน้ากลับลงไปปักดอกไม้ต้น

ครึ่งดอกนั้นต่อ

เดิมทีนางไม่ชอบปักดอกไม้ เพราะนอกจากจะทำให้สายตาล้าแล้วยังต้องเอาแต่ก้มหน้าจนทำให้ปวดคอได้ง่ายอีก แต่ยามนี้เมื่อถูกขังอยู่ในเรือนแห่งนี้ทั้งวัน หากนางไม่หาเรื่องให้ตนเองทำอะไรบ้างสักหน่อยไม่ช้าก็เร็วนางย่อมเสียสติเป็นแน่ การปักดอกไม้จึงนับเป็นวิธีฆ่าเวลาที่ดีวิธีหนึ่ง

เมื่อหลี่เหว่ยหยวนเห็นว่าหลังหลี่หลิงหว่านมองเห็นเขาแล้วก็กลับไปก้มหน้าโดยไม่พูดอะไรสักคำ ในใจย่อมมีแต่รู้สึกผิดหวัง กระนั้นบนใบหน้าของเขาก็คงมีรอยยิ้มอบอุ่นประดับ พร้อมเอ่ยปากเรียกนางเสียงอ่อนโยน "หว่านหว่าน"

มือที่ถือเข็มอยู่ของหลี่หลิงหว่านชะงัก แต่นางก็ทำเหมือนไม่ได้ยินค่อยๆ ปักเข็มในมือลงไปบนผ้าไหมสีขาวที่ตรึงอยู่ในสะดึงต่อ

เขาขังนางอยู่ในเรือนอื้อเหอเช่นนี้ทั้งวัน นางเคยต่อต้านแล้วแต่ก็ต่อต้านเขาไม่ได้ สุดท้ายจึงทำได้เพียงไม่สนใจเขา ทำเหมือนไม่มีคนเช่นเขาอยู่

หลี่เหว่ยหยวนเห็นหลี่หลิงหว่านไม่ขานตอบ ในใจก็ยังรู้สึกผิดหวังพอเห็นใบหน้านางชูปมอมไปไม่น้อย ปลายคางยิ่งแหลมกว่าเดิมแล้วในใจเขาก็นึกเห็นใจขึ้นมา

เขาขยับเท้าเดินไปข้างหน้า นั่งยองๆ ลงตรงหน้าหลี่หลิงหว่านยื่นมือออกไปหยิบสะดึงในมือนางออก จากนั้นนำเกาลัดคั่วน้ำตาลที่เก็บเอาไว้ในสากเสื่อตลอดเวลาออกมาวางใส่มือนางพลงยิ้มเอ่ย "หว่านหว่าน ดูสิ พี่ชายซื้อเกาลัดคั่วน้ำตาลมาให้เจ้า เจ้าชอบหรือไม่"

หลี่หลิงหวานหลุบตาลมอมเกาลัดคั่วน้ำตาลในมือ ยังคงไม่เอ่ยวาจา เหตุใดจึงต้องลำบากกักขังนางเช่นนั้นในกรง ขณะเดียวกันก็ยังดูแลเอาใจใส่นางอย่างไม่ขาดตกบกพร่องเช่นนี้ด้วย

นางเป็นคนใจอ่อน ความจริงแล้วก็เป็นคนไม่มีความคิดเป็นของตนเอง หากหลี่เหว่ยหยวนเพียงแค่กักขังนาง ไม่เคยทำดีกับนางสักนิด นางจะต้องคิดหาทางต่อต้านแน่นอน แต่ตอนนี้...

หลายปีมานี้หลี่เหว่ยหยวนดีต่อกันมาจริงๆ นางเชื่อว่าเขารักนาง ลึกไปถึงกระดูก รวากับอยากจะควักหัวใจออกมามอบให้นางแล้ว

แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นเขาก็ยังกักขังนางรวากับนกตัวหนึ่งอยู่ที่นี่

เมื่อหลี่หลิงหวานคิดมาถึงตรงนี้ จู่ๆ ในใจก็มีความเกลียดชังผุดขึ้นมา นางจึงสะบัดมือและออกแรงปิดห่อเกาลัดคั่วน้ำตาลในมือห่อหนึ่งไปบนพื้น

กระดาศห่อแตกออกแล้ว เกาลัดคั่วน้ำตาลสีน้ำตาลเข้มกลิ้งไปมา เต็มพรมหนาสีแดงปักลายดอกโบตั๋น

หลี่เหว่ยหยวนซ่อนตามองหลี่หลิงหวาน เห็นนางเ้มปากแน่น ปลายหางตารวกับมีประกายหยาดน้ำตา

เขาเพียงแค่ลุกขึ้นยืนและโน้มตัวลงเก็บเกาลัดคั่วน้ำตาลที่กลิ้งอยู่บนพื้นพรมเหล่านั้นขึ้นมาที่ละลูกๆ แล้วกำไว้ในฝ่ามือ จากนั้นจึงวางกลับลงไปในฝ่ามือหลี่หลิงหวานเบาๆ โดยไม่พูดไม่จาแม้แต่คำเดียว

หลี่หลิงหวานเห็นเขาเป็นเช่นนั้น ในใจก็ยิ่งโกรธมากกว่าเดิม นางเงื้อมือขึ้นแล้วเขวี้ยงทิ้งไปอีกครั้ง เกาลัดคั่วน้ำตาลในมือรวกับเทพธิดาโปรยดอกไม้อย่างโรยาร่างนั้น กลิ้งกลุกๆ ไปบนพื้นพรมอีกหน

หลี่เหว่ยหยวนเองก็ไม่พูดอะไร ยังคงทำเหมือนก่อนหน้านี้ เดินไป

โน้มตัวลงเก็บเกล็ดคั่วน้ำตาลบนพื้นขึ้นมาทีละลูกๆ อีกทั้งทุกครั้ง que เก็บขึ้นมาหนึ่งลูก เขาจะต้องเป่าอย่างไ้ใจรวกกับเกรงว่าบนนั้นจะเลอะฝุ่นผงอย่างไ้รอย่างนั้น

เสื่อคลุมกำมะหยี่สีดำที่เขาสวมถูกถอดออกตั้งแต่เดินเข้าประตูมาแล้ว ข้างในนั้นสวมชุดคลุมยาวผ้าแพรสีเขียวเข้มลายใบไ้ใ้ที่บ que เก้าไปบ้างแล้วชุดหนึ่ง

เมื่อฤดูหนาวปีที่แล้วตอนที่หล่หลังหวานออกไปเที่ยวที่สวนอันเชียงด้วยกันกับเขา บังเอิญเห็นชุดคลุมยาวชุดนี้ในร้านขายอาหารนที่ข้างทางพอดี ยามนั้นเมื่อนางได้เห็นแล้วก็ไม่ได้ตัดสินใจซื้อในทันที แต่รอกลับมาแล้วค่อยวานให้บ่าวในเรือนออกไปซื้อชุดนี้ให้ในภายหลัง

หล่หลังหวานยังจำได้ว่ายามนั้นหล่เหวยหยวนถือชุดคลุมชุดนี้อยู่ในมือแล้วยิ้มให้นางอย่างอบอุ่นเพียงใด จากนั้นเขายังขอให้นางปักลายใบไ้สีเขียวลงบนปกคอกับข้อมือของชุดคลุมชุดนี้

ความจริงตอนนี้หล่เหวยหยวนไม่เหมือนกับแต่ก่อนแล้ว หากเขาต้องการอาหารนใหม่ๆ สักชุดเหตุใดจะหามาไม่ได้ ทว่าเขายังคงยอมใส่ชุดคลุมที่ดูเก่าไปบ้างแล้วซึ่งหล่หลังหวานมอบให้ชุดนี้

หล่หลังหวานมองดูชุดคลุมชุดนี้นบนร่างของเขา ทั้งยังมองดูเขาที่ค่อยๆ โน้มตัวลงเก็บเกล็ดคั่วน้ำตาล รู้สึกเพียงว่าความขมขื่นพลันพุ่งพรวดเข้ามา กระตุ้นให้จุมกนางตีบตัน ขอบตาแดงเรื่อ

ยามนี้หล่เหวยหยวนเก็บเกล็ดคั่วน้ำตาลขึ้นมาจากบนพื้นหมดแล้ว จากนั้นจึงเดินมาคุกเข่าข้างหนึ่งลงตรงหน้าหล่หลังหวาน ประคองเกล็ดคั่วน้ำตาลในมือส่งมาให้อีกโดยไม่พูดไม่จา

หลี่หลิงหว่านกลับไม่ยอมรับ นางไม่รู้แล้วจริงๆ ว่าตนเองควรจะ
ทำเช่นไรกันแน่ นางทนให้เขาเอาแต่กักขังตนเองเช่นนี้ไม่ได้ แต่เมื่อเห็น
เขายอมโอนอ่อนให้นางเอาแต่ใจอย่างไรก็ได้ ยอมให้อภัยนางทุกเรื่อง
เช่นนี้ นางก็ตั้งใจพูดดุด่าเขาไม่ลง

นางรู้สึกว่าคุณเองถูกเขาบีบบังคับจนใกล้เสียสติแล้วจริงๆ

"พี่ต้องการอะไรกันแน่" นางกัดฟัน น้ำตาไหลรินพร้อมตั้งคำถาม
กับเขาไปด้วย "หลี่เหว่ยหยวน พี่ต้องการอะไรกันแน่ พูดมาสิ!"

พูดมาถึงตอนท้าย น้ำเสียงของนางค่อยๆ ดังขึ้น ปลายเสียงสั้นเครือ
หลี่เหว่ยหยวนเงยบขี้นไปชั่วขณะ จากนั้นเขาก็เงยหน้าดูน้ำตา
ในมือวางลงบนโต๊ะเล็กด้านข้าง แล้วถึงได้ยื่นมือโอบหลี่หลิงหว่าน
เข้ามากอดอย่างระมัดระวังพร้อมเอ่ยเสียงเบา "ข้าอยากให้เจ้ารักข้า
ในสายตามีเพียงข้าคนเดียวตลอดไป"

"ข้าไม่ได้บอกกับพี่แต่แรกแล้วหรือ ข้าชอบพี่คนเดียวเท่านั้น
ไม่เคยชอบคนอื่นมาก่อน ทำไมพี่ถึงไม่ยอมเชื่อเล่า" ในน้ำเสียงหลี่หลิงหว่าน
แฝงไปด้วยความเหนื่อยล้าอยู่หลายส่วน "พี่อยากให้ข้าทำเช่นไรกันแน่
พี่ถึงจะยอมเชื่อคำพูดที่ข้าพูด"

หลี่เหว่ยหยวนก้มหน้ามองนาง

ใบหน้างดงามของหญิงสาวในอ้อมกอดมีน้ำตานองราวกับดอกสาลี
พราวฝน ช่างชวนให้รู้สึกสงสารยิ่งนัก

เขาก็มีศีรษะลง ก่อนจะจุ่มพิตบนหยาดน้ำตาของนางอย่างอ่อนโยน
"เช่นนั้นพี่พิสูจน์ให้ข้าเห็น"

"พิสูจน์อย่างไร พี่ต้องการให้ข้าทำอย่างไร" มือขวาของหลี่หลิงหว่าน

คว่ำปากเลือดด้านหน้าของเขา เงยหน้าขึ้นเอ่ยถามอย่างร้อนรน

ขอเพียงไม่กักขังนางอยู่ที่นี่ตลอดทั้งวัน นางยินยอมทำอะไรก็ได้
แม้ตอนนี้นางจะรู้สึกว่าคุณรู้สึกที่ตนเองมีให้หมีเหวยเหวยจะไม่ได้
เป็นความรักบริสุทธิ์เจกเช่นเมื่อก่อนแล้วก็ตาม เนื่องจากนางทนรับ
ที่หมีเหวยเหวยนับวันยิ่งมีความปรารถนาอยากควบคุมและครอบครองนาง
มากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ได้ ทั้งยังมีความชั่วร้ายของเขามาก การอยู่ด้วยกันกับเขา
ทำให้นางเหนื่อยเกินไปแล้วจริงๆ

หมีเหวยเหวยไม่ตอบ แต่สองมือประคองใบหน้านาง จากนั้น
ก็ก้มศีรษะลงจูมพิตริมฝีปากของนางอย่างร้อนใจเล็กน้อย

จิตได้สำนึกของหมีเหวยเหวยว่าอยากจะหลบ แต่ศีรษะของนาง
เพิ่งเอนไปข้างหลังเล็กน้อยก็ได้ยินน้ำเสียงทุ้มต่ำของหมีเหวยเหวยเอ่ยว่า
"หว่านหวาน เจ้าบอกเองว่าจะพิสูจน์ให้ข้าเห็นว่าในใจเจ้ามีข้าเพียงผู้เดียว"

หมีเหวยเหวยจึงไม่กล้าหลบเสียงอีก เพียงปล่อยให้ปลายลิ้นของ
หมีเหวยเหวยกวาดลัดเลาะผ่านแนวน้ำของนาง พัวพันกับริมฝีปาก
และลิ้นของนาง

พูดได้ว่าทักษะการจูมพิตรของหมีเหวยเหวยนับว่าเชี่ยวชาญยิ่งและ
เร้าร้อนดุจเปลวไฟจริงๆ ต่อให้ตอนแรกหมีเหวยเหวยจะคล้ายทำไป
ตามหน้าที่ ไม่มีความคิดที่จะรวมมือเลยสักนิด แต่ในภายหลังนางก็ยัง
ถูกจูมพิตรของหมีเหวยเหวยทำให้หัวใจเต้นเร็ว ร่างกายอ่อนโยน สุดท้าย
สติก็ค่อยๆ เลือนราง นางไม่รู้ว่าที่สุดแล้วตนเองได้ตอบรับหรือไม่ได้ตอบรับ
ไปกันแน่

แต่เกรงว่าคงจะตอบรับไปแล้ว เพราะในตอนหมีเหวยเหวย

ผละออกจากปากนางไปนั้น นางมองเห็นดวงตาของเขาเปล่งประกาย
มือที่ประคองใบหน้านางก็กำลังสั่นระริก

"หวานวาน" น้ำเสียงของหลี่เหว่ยหยวนเองก็กำลังสั่น ระยะนี้
ทุกครั้งที่เขาจุมพิตหลี่หลิงหวาน นางมีต่างจากตุ๊กตาไม่อย่างไรอย่างนั้น
ไม่มีการตอบสนองเลยแม้แต่หน่อย แต่เมื่อครู่ในตอนหลังนางได้ตอบสนอง
แล้ว

นางเองก็พัวพันลึนกับเขา ยามที่ถูกเขาจุมพิตอย่างหนักหน่วง
ปากยังส่งเสียงครางเบาๆ ดังลูกแมวด้วนน้อย กระตุ้นจนโลหิตทั้งร่างของเขา
เดือดพล่านราวกับมีไฟแผดเผา หากมิใช่เห็นว่านางยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์
เขาก็แทบอยากจะอุ้มนางขึ้นเตียง ร่วมหอกับนางทันที

เขาก็มืดริษะ ปลายจุมพิตสัมผัสปลายจมูกนางเบาๆ เอ่ยถาม
อย่างเร่งร้อน "วันหน้าพวกเราล้วนเป็นเช่นนี้ดีหรือไม่ เจ้าอยู่ข้างกายข้า
ตลอดไป ไม่ต้องไปที่ใดทั้งนั้น ดีหรือไม่"

เดิมทีหลี่หลิงหวานยังถูกจุมพิตของหลี่เหว่ยหยวนทำให้หัวใจเต้นรัว
สองแก้มร้อนผ่าว ทว่ายามนี้เมื่อได้ยินคำพูดนี้ของหลี่เหว่ยหยวนแล้ว
ริษะก็ราวกับถูกน้ำแข็งสาดใส่อย่างไรรออย่างนั้น หัวใจนางเย็นเยียบ
ไปทั้งดวง

วกไปวนมา สุดท้ายเขาก็กังขาต้องการกักขังนางเช่นนี้

หลี่หลิงหวานโกรธแล้วจริงๆ นางยื่นมือไปผลักหลี่เหว่ยหยวนออก
อย่างรุนแรง

เมื่อครู่หลี่เหว่ยหยวนเพิ่งจะจุมพิตพัวพันกับหลี่หลิงหวาน เขาย่อม
คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ นางจะผลักเขาออกอย่างรุนแรงเช่นนี้ เมื่อไม่ทันระวัง

เขาจึงถูกนางปลัดจนวนร่างเซถอยหลังไปหลายก้าว บริเวณเอวชนเข้ากับ โต๊ะเล็กอย่างรุนแรง เจ็บจนเขาร้องออกมา

"แต่ข้าไม่ใช่คนตัวหนึ่ง พี่เอาแต่ขังข้าอยู่ในเรือนทั้งวันเช่นนี้ทำไม คิดอยากสร้างเรือนทองคำซ่อนสตรี* หรือ แต่ข้าไม่ยินยอม ข้าไม่เต็มใจ ข้าไม่อยากอยู่ที่นี้ ข้าอยากจะไปจากที่นี่ ไม่อยากอยู่กับพี่แล้ว!"

ภายใต้ความโกรธเกรี้ยว หลีหลิงหวานเอ่ยอย่างวกไปวนมาอยู่บ้าง แต่คำพูดของนางหลีเหว่ยหยวนยังคงฟังเข้าใจ

เดิมทีหลีเหว่ยหยวนก็คิดว่าในใจหลีหลิงหวานชอบจุนอวี้อยู่แล้ว มิฉะนั้นตอนที่จุนอวี้อุ้มพิตมือของนาง เหตุใดนางจึงไม่ดันรนขัดขึ้น เลยสักนิด ทั้งยังนึกถึงเมื่อครู่ตอนที่จุนอวี้อุ้มเพิงมาหา อาศัยฐานะสามีของ หลีหลิงหวาน ยืนกรานจะขอพบนางอย่างหนักแน่นเช่นนั้น นอกจากนี้ เมื่อได้ยินว่าหลีหลิงหวานอยากจะไปจากที่นี่ ไม่อยากอยู่กับเขาแล้ว คำพูดพวกนี้ทำให้ในใจหลีเหว่ยหยวนมีรังสีอำมหิตผุดขึ้นมาในฉับพลัน

เขาไม่สนใจความเจ็บที่เอวถูกกระแทก เพียงก้าวยาวๆ มาด้านหน้า สองมือกดบ่าของหลีหลิงหวาน ใบหน้าเย็นชาเอ่ยถามนางด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ "เจ้าไม่อยากอยู่ที่นี้? ไม่อยากอยู่ด้วยกันกับข้า? เช่นนั้นเจ้าคิดจะไปที่ได้ อยู่ด้วยกันกับผู้ใด จุนอวี้อี? เจ้าคิดว่าเจ้ามีสัญญาหมั้นหมายกับเขาแล้ว วันหน้าเจ้าจะสามารถอยู่ด้วยกันกับเขาได้หรือ ไม่มีทาง! หวานวาน นอกจากข้าตายไปแล้ว มิเช่นนั้นข้าจะไม่ยินยอมให้เจ้าอยู่ด้วยกันกับเขา เป็นอันขาด!"

* สร้างเรือนทองคำซ่อนสตรี มีที่มาจากเมื่อครั้งจักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ยังทรงพระเยาว์และอยู่ในบรรดาศักดิ์เจี๋ยวตงอ่อง เขาเคยตรัสว่าจะอภิเษกกับสาวซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องชื่อว่าเงินอาเจียว และจะสร้างเรือนทองคำให้นางอยู่ จึงหมายถึงการมีบ้านเล็กบ้านน้อยหรือซุกซ่อนภรรยาลับๆ ไว้นอกเรือน

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าตนเองกำลังพูดคุยคนละภาษากับเขา

"ข้าบอกกับพี่ที่หนแล้ว ข้าไม่ได้ชอบจุนอวีฉี ข้าไม่เคยชอบเขามาก่อน ทำไมพี่ถึงไม่เคยเชื่อ" หลี่หลิงหว่านแทบจะสิ้นหวังอยู่แล้ว "ต้องทำอย่างไรพี่ถึงจะยอมเชื่อว่าข้าไม่ได้หลอกพี่"

"อยู่ข้างกายข้า ไม่ไปไหนทั้งนั้น ไม่พบผู้ใดทั้งคืน เช่นนี้ข้าถึงจะยอมเชื่อ!"

โทสะที่หลี่หลิงหว่านมีอยู่เต็มอกพลันสลายไปไม่เหลือแล้ว นางรู้สึกว่านางไม่อาจแก้ปัญหานี้กับหลี่เหว่ยหยวนได้ นี่เป็นทางตันแต่แรกแล้ว

พูดไปพูดมาความคิดของหลี่เหว่ยหยวนก็เรียบง่ายมาก ให้นางเป็นเหมือนสมบัติส่วนตัวของเขา อยู่ที่นี่เรื่อยก็เหอแห่งนี้ตลอดไป ไม่ต้องไปที่ใดทั้งนั้น ไม่ต้องพบผู้ใดทั้งคืน เช่นนั้นเขาก็จะยังรักเอ็นดูนางเหมือนเมื่อก่อน ยอมโอนอ่อนผ่อนตามนางในทุกเรื่อง

ทว่าที่ผ่านมานางไม่ได้พูดอยู่ตลอดหรือว่านางไม่อยากจะถูกกักขังอยู่ที่นี้ราวกับนกอย่างไรอย่างนั้น

หลี่หลิงหว่านนั่งลงบนเก้าอี้พนักโค้งข้างกระถางไฟอย่างหดหู่ มองไปที่ถ่านในกระถางไฟอย่างเหม่อลอย

นางรู้สึกเหนื่อยนัก ไม่เคยเหนื่อยขนาดนี้มาก่อน ทั้งยังอ่อนแรงไปทั้งร่าง แม้แต่ปลายนิ้วยังคร้านจะขยับ

หลี่เหว่ยหยวนคุกเข่าข้างหนึ่งลงต่อนาง ก่อนจะยื่นมือออกไปอย่างระมัดระวัง โอบนางเข้ามาในอ้อมกอดอย่างอ่อนโยน เมื่อเห็นนางไม่มีท่าทีจะขัดขึ้น เขาก็ก้มหน้าจุมพิตแผ่วเบาลงบนหน้าผากขาวนวล

ของนาง

"หวานหวาน" เขาส่งเสียงเรียกนางอย่างแผ่วเบาถึงที่สุด "ข้ารักเจ้า
รับปากข้า อย่าได้จากข้าไปตลอดกาล ดีหรือไม่"

หลี่หลิงหวานซุกอยู่ในอ้อมกอดเขาอย่างหมดเรี่ยวแรง หลับตาลง
โดยไม่ได้ตอบกลับ

หลี่เหว่ยหยวนรออยู่สักพักก็ยังไม่ได้รับคำตอบจากหลี่หลิงหวาน
ในใจย่อมรู้สึกผิดหวังยิ่ง แต่เขาไม่กล้าแสดงออกมาสักนิด ทั้งไม่กล้า
จุมพิตนางอีก ด้วยกลัวว่าจะทำให้นางบันดาลโทษะอีกครั้ง

เขาเอาแต่คุกเข่าข้างเดียวอยู่บนพื้นเช่นนี้ โอบนางอยู่ในอ้อมกอด
อย่างอ่อนโยนและจริงใจ รวากับกำลังโอบกอดสมบัติล้ำค่าที่สุดในโลก
อย่างไรอย่างนั้น

ไม่! บนโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดเทียบเท่ากับหวานหวานได้ หลี่เหว่ยหยวน
คิดในใจ หวานหวานเป็นชีวิตของข้า หากไม่มีนาง ข้าก็ไม่ได้ด้วยข้าว่าตนเอง
จะเปลี่ยนไปเช่นไร

ทั้งสองคนต่างไม่มีใครพูดจา ช่วงขณะนั้นภายในห้องก็เงียบสงบ
จนได้ยินเพียงเสียงถ่านในกระถางไฟปะทุเป็นครั้งคราว ยังมีเสียงสายลม
ที่พัดผ่านกิ่งไม้ภายนอกหน้าต่างซึ่งหิมะกำลังโปรยปรายลงมา

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่หลี่หลิงหวานถึงได้ยินเสียงหลี่เหว่ยหยวนดังขึ้น
ข้างหูนางอย่างแผ่วเบา "ข้าได้ตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว วันนั้นที่ท่านอาสะไ้สาม
ตกน้ำไม่ได้พลั้งตกลงไป แต่มีคนผลักนางตกลงไป"

หลี่หลิงหวานลืมหืมตาขึ้นทันควัน "ผู้ใด เป็นผู้ใดที่ผลักท่านแม่ข้าตกน้ำ!"

หลี่เหว่ยหยวนล้วงมือเข้าไปหยิบถุงหอมสี่เหลี่ยมไข่มุกนั้นจากสาบเสื้อ

ออกมาวางไว้บนมือหีหลังหว่าน "ถุงหอมใบนี้ที่เจ้ามอบให้ข้า ข้าพกติดตัวมาโดยตลอด ไม่มีทางร่วงหล่นโดยง่ายแน่นอน และวันนั้นหลังจากรู้ว่าเจ้าไปหาหีหลังเยียนที่เรือนเจียนจยา ข้านึกเป็นห่วงจึงได้ติดตามไปหาเจ้าที่เรือนเจียนจยาด้วย ยามนั้นเห็นหีหลังเยียนกำลังดึงเจ้าล้ม ข้าโมโหรีบพุ่งเข้าไปประคองแล้วอุ้มเจ้าขึ้นมา จากนั้นยังถือท้องนางอย่างรุนแรงไปหนหนึ่ง เกรงว่าถุงหอมจะตกลงพื้นไปในตอนนั้น ข้าได้ถามสาวใช้ในเรือนเจียนจยา ทั้งยังไล่เลียงสอบสวนสาวใช้ในจวนสกุลหีแห่งนี้ทุกคนคนละรอบ ถึงได้รู้ว่าวันนั้นหีหลังเยียนเก็บถุงหอมใบนี้ของข้าได้ที่เรือนเจียนจยา แล้วนางก็นำถุงหอมใบนี้ไปหาท่านอาสาม แต่ระหว่างทางกลับพบท่านอาสะใภ้สามเข้าเสียก่อน ยามนั้นท่านอาสะใภ้สามมีอารมณ์พลุกพล่าน ระหว่างที่คู่ตรงกับหีหลังเยียนนั้น หีหลังเยียนก็ผลักท่านอาสะใภ้สามตกลงไปในน้ำ จากนั้นนางก็เร่งจากไปอย่างร้อนรน ขณะนั้นมีสาวใช้คนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด เพียงแต่นางรู้สึกกลัวจึงไม่กล้าพูดออกมาเท่านั้น"

หีหลังหว่านจำได้ว่าหลังโจวซื่อตายไปสองวัน สุหยินผู้เฒ่าเคยพูดขึ้นมาหนึ่งว่าการตายของโจวซื่อมีเงื่อนงำ ตอนนั้นหีหลังหว่านได้ไตร่ตรองโดยละเอียดแล้วก็รู้ว่าเรื่องนี้จะต้องไม่ใช่หีเหว่ยหยวนทำอย่างแน่นอน ประการแรก แม้วันนั้นนางจะหมดสติไประยะเวลาหนึ่ง แต่นางถามเสี่ยวซานกับเสี่ยวอวี่รวมถึงสาวใช้คนอื่นๆ ภายในเรือน รู้ว่ายามนั้นหีเหว่ยหยวนเป็นห่วงนาง ไม่ได้ผละออกจากเรือนอื้อเหอไป แม้แต่ก้าวเดียว ประการที่สอง นางเชื่อในคำพูดของหีเหว่ยหยวน เขาเป็นห่วงนางเช่นนั้น จะตั้งใจทำเรื่องที่ทำให้นางเสียใจเช่นนี้ออกมา

ได้อย่างไร แต่นางเองก็ไม่เชื่อว่าอยู่ๆ โจวซือจะตกน้ำไปเองโดยไร้เหตุผล
หลี่หลิงหว่านก็เคยนึกสงสัยหลี่หลิงเยียนมาก่อน เป็นเพราะตอนนั้น
ไฉ่เว่ยบอกว่าหลังนางจากไปแล้ว โจวซือก็หายไป ยามนั้นหลังโจวซือ
ใคร่ครวญอย่างละเอียดแล้วก็คงรู้ว่าการตายของหลี่เหว่ยอันมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
หลี่หลิงเยียน ทั้งยังรู้ว่านางไปหาหลี่หลิงเยียน เกรงว่านางจะเสียเปรียบ
อีกฝ่าย ดังนั้นถึงได้รับรื้อนไปยังเรือนเจียนจยา แล้วระหว่างทางก็เกิดเรื่อง
ขึ้น...

ว่าตอนนั้นหลี่ซือป้อกลับออกมาเป็นพยานว่าช่วงเวลานั้น
หลี่หลิงเยียนอยู่กับเขาที่ห้องหนังสือด้านนอกมาโดยตลอด ไม่เคย
ออกห่างไปสักก้าว

ยามนี้เมื่อคิดอย่างละเอียดแล้ว เกรงว่าตอนนั้นหลังหลี่หลิงเยียน
ผลักโจวซือตกน้ำ ด้วยกลัวว่าจะถูกผู้คนรับรู้จึงไปขอให้หลี่ซือป้อช่วย
และหลี่หลิงเยียนก็เผลอทำถุงหอมใบนั้นหล่นเอาไว้ตอนที่นางผลักโจวซือ
ตกน้ำ

"เป็นนางจริงๆ เสียด้วย!" หลี่หลิงหว่านเคียดแค้นจนกัดฟันกรอด
ตัวสั่นไปทั้งร่าง "นี่ไม่ถึงว่านางจะผลักท่านแม่ข้าตกน้ำ ทั้งก่อนหน้านี้นี้
ก็เคยผลักข้าตกน้ำที่ทะเลสาบซีฉือ ตั้งใจจะสังหารข้า ภายหลังยังยุแหย่
ทำให้อันเกอเอ๋อร์ตาย ตอนนี้นางถึงกับสังหารท่านแม่ข้า ข้าไม่มีวัน
ปล่อยนางไปแน่!"

"หว่านวานอยากจะจัดการนางเช่นไร บอกพี่ชายมา พี่ชายจะไป
ทำให้เจ้าแน่นนอน" หลี่เหว่ยหยวนลูบหลังหลี่หลิงหว่านด้วยอยากจะ
ปลอบประโลมอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของนางพร้อมกับเอ่ยถาม

หลิหลังหวานเงยหน้ามองหลิเหวยเหวย

ภายใต้แสงเทียน สายตาที่เขามองนางทอประกายอ่อนโยน

"ฆ่าคนต้องชดใช้ด้วยชีวิต สั้หารนางเสียแล้วกัน" นางหลับตาลง
ก่อนจะกลับไปซุกอยู่ในอ้อมกอดเขาด้วยสีหน้าอ่อนล้าแล้วเอ่ยพึมพำ
"สั้หารนางเสีย"

ในใจหลิหลังหวานลอบรู้สึกว่าเหตุการณ์ที่นางเขียนเหล่านั้น
ล้วนไม่อาจขัดขึ้น ด้วยเหตุนี้สุดท้ายสว่าฝังกับตุ้ซื่อจึงตายด้วยน้ำมือ
หลิเหวยเหวย หมิงเยี่ยยังคงคลอดยากจนตาย และแม้นางจะไม่ได้
ฉลัใจซื่อตกน้ำ ทว่าสุดท้ายหลิหลังเยียนก็ยังทำให้ใจซื่อจมน้ำตาย
อยู่ดี ดังนั้นนางรู้สึกว่สุดท้ายแล้วตนเองก็จะต้องตาย ต่อให้ไม่ได้ตาย
ด้วยน้ำมือของหลิเหวยเหวย แต่ก็ต้องตายด้วยน้ำมือของผู้อื่นแน่นอน

ทว่านางไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว

แต่จุดจบของหลิเหวยเหวย...

หลิหลังหวานคิดถึงจุดจบที่นางวางให้หลิเหวยเหวยแล้วรู้สึกทุกข์ใจ

ต่อให้หลิเหวยเหวยจะกักขังนางเอาไว้เช่นนี้ กระนั้นนางก็ยัง
ไม่อยากจะให้หลิเหวยเหวยตกลงสู่จุดจบเช่นนั้น อย่างไรก็ตามความแค้น
ระหว่างหลิหลังเยียนกับหลิเหวยเหวยก็ได้ผูกปมกันมานานแล้ว
อีกฝ่ายหนึ่งยังเป็นนางเอกของเรื่อง หากวันหน้าหลิหลังเยียนได้พบเชียววัน
กลายเป็นสองเฮามารดาแห่งแผ่นดินจริงๆ ถึงยามนั้นหลิเหวยเหวย
จะทำเช่นไร เกรงว่าจุดจบจะต้องน่ารันทดมากอย่างแน่นอน

ดังนั้นมิสู้สั้หารหลิหลังเยียนไปเสียเลยตั้งแต่ตอนนี้เพื่อจบปัญหา
ทั้งหมด ป้องกันไม่ให้วันหน้าเกิดปัญหาอะไรขึ้นมาอีก

เดิมทีหมีเหวยหยวนยังอยากทรมานหมีหิ้งเยียนไปตลอดชีวิต แต่เขาก็ไม่อยากจะขัดความต้องการของหมีหิ้งหว่าน ดังนั้นสุดท้าย เขายังคงก้มศีรษะลงจุมพิตหน้าผากนางอย่างอ่อนโยนคราวหนึ่ง "ตกลงตามที่เจ้าปรารถนา"

แต่ต่อให้เป็นความตาย เขาก็ไม่มีวันยอมให้หมีหิ้งเยียนตายจากไปอย่างสบายๆ เช่นนั้นแน่

เขาจะให้คนไปตัดลิ้นของหมีหิ้งเยียน ทั้งยังป้อนหญ้าใส่ขาดให้นางกิน

หลังต่อสู้ตายคือนั้น หมีหิ้งหว่านได้รับความตกใจจนไขว้ชั้นสูง ไม่ยอมลด ทั้งยังเพ้อคำพูดซ้ำๆ หายๆ ตลอดเวลา ยามนั้นเขารู้แล้วว่า หากดูตามเรื่องที่หมีหิ้งหว่านรู้มา สุดท้ายนางจะถูกเขาตัดลิ้น ป้อนหญ้าใส่ขาด และยามนี้ใจเธอตายแล้ว จากความโศกเศร้าของหมีหิ้งหว่าน ประโยคซ้ำๆ หายๆ หลายต่อหลายครั้ง เขาก็ใคร่ครวญออกมาได้ว่า ตอนแรกใจตัวเองก็ต้องตาย ตอนนี้สุดท้ายก็ยังไม้อาจหนีชะตากรรม จมน้ำตายไปได้ ยิ่งไปกว่านั้นตอนแรกหมีหิ้งหว่านยังเคยบอกว่า เขาจะสอบผ่านเคอจวี่อย่างมั่นอกมั่นใจ และเขาก็สอบผ่านแล้วจริงๆ...

ความจริงในใจหมีเหวยหยวนเองก็หวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง ดังคำที่ว่า ชะตาชีวิตไม่อาจฝืน แม้ว่าเขาจะไม่มีวันทำร้ายหมีหิ้งหว่านเป็นอันขาด แต่เขายังคงกลัวว่าสุดท้ายหมีหิ้งหว่านจะตกลงสู่จุดจบเช่นนั้น นี่เอง ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่ตอนนี้เขาเอาแต่กักขังหมีหิ้งหว่าน ไม่ปล่อยให้นางออกไปข้างนอกเช่นนี้

หมีเหวยหยวนรู้สึกว่เช่นนั้นจึงจะสามารถปกป้องหมีหิ้งหว่านได้

เขากลัวว่าจะเสียนางไป เพียงแค่คิดถึงเรื่องเช่นนี้เขาก็รู้สึกเจ็บปวดร้าวกับ
ถูกควักหัวใจออกไปอยู่แล้ว

และหากต้องมีคนถูกตัดลิ้น ถูกบ่อนหย้าให้ขาดจนตายจริงๆ เช่นนั้น
ก็ให้หลี่หลิงเยียนตายไปแบบนี้แล้วกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624447.html>